

■ Ayxan Ayvaz

Vaqif Səmədoğluylla tanışlığımın tarixçəsi elə də qədim deyil. Mən onda biq yeri təzəcə tərləmiş gənc idim. Çox həvəslı bir gənc. Hər gün oxuyur, vaxtaşırı yazırdım.

Tələbəkiddə "Mərkəz" qəzetində ədəbiyyat səhifəsi hazırlayırdım. İlk müsahibəni Vaqif Səmədoğludan almağı düşündüm. Zəng etdim. Dedi: "Ayxan bala, vaxtım azdı". Ondan bir-iki söz qopartmaq da qənimət idi. Dedim: "Vağif müəllim, telefonda bir neçə sual verim, olsun müsahibə".

Və o qısa müsahibədən bircə məqam yadımdadır.

Soruşmuşdum: "Vağif müəllim, Azərbaycanca hansı yazıçı, şairləri bəyənirsiniz?"

Vaqif Səmədoğlunun cavabını başlağa çıxarmışdım: "Ayxan bala, indi birini deyəcəm, o birini yox, inciyəcəklər. Məni cəhənnəm, dedəmi söyləyəclər".

O zaman bu kişini çox sevmişdim. Sonralar bir neçə dəfə də qarşılaşdıq Vaqif müəllimlə. Həmişə də məni sancmaqdan vaz keçmirdi. Düzü, mən də öz yumor atımı səyirdirdim, amma heyf ki, ona çata bilmirdim.

Çox qərribədir: bu qədər söhbətimiz

olub şairlə, amma birlikdə şəklimiz olmayıb. Bəlkə də onun həmişə sağ qalacağına inandığım üçün heç şəkil çəkdirmək ağılımdan keçməyib. Ya da, söhbətlərimiz o qədər doyumlu olub ki, şəkil çəkdirməyə fürsət tapmamışıq.

Onda Facebookun təzə-tər vaxtları idi, Vaqif Səmədoğlu da özünə bir profil açmışdı. Yaşlı birinin buralarda "vaxt öldürməyi" hamımıza qərribə gəlmişdi. Sözümdə yox. Sizə bir əhvalat danışacam. Diqqət növbəti abzası.

Bir qız oxuyurdu bizim fakültədə. Savadlı qız idi, əlindən kitab düşmürdü. Allah haqqı, oxumadığı bədii əsər qalma-

lu bizim universitetdə tələbələrle görüşə gəlirdi. İlk sıralarda da bu qız, parıltılı gözlərini Vaqif müəllimə dikməkdə.

Vaqif Səmədoğlu diqqətlə qıza baxdı, baxdı, sonra qımsırdı:

- Sən o kızsan?

Qız şaşırdı:

- Hansı qız?

- Mənə Facebookda yazmışdın ki, nə özünü Vaqif Səmədoğlu kimi aparırsan?

Bizdə can qalar? Gülüş sədələri altında qızın utanıb qızarması səhnəsini gözünüzün qabağına gətirin. Gətirdiniz? Onda keçək növbəti abzası.

Yazıçı-şairlərin "yeyib-icmə" məclisi:

Vaqif Səmədoğlunun tükürpədən zarafatı

mişdi. Heyrət edirdim onun zəkasına.

Özü də Vaqif Səmədoğlunun delisiydi. Əzbərə şeirlərini deyirdi. Ona bir dəfə xoş xəbəri çatdırdım: "Vağif Səmədoğlu Facebookdadır". İnanmadı. Elə bildi məzələlənirəm. Profili axtarıb dostluq atdı, Vaqif Səmədoğlunun profilində cinayətin izini axtaran xəfiyyə kimi axtarıqlara başladı. Məqsədi saf idi: bilmək istəyirdi ki, bu saxta Vaqif Səmədoğludu, yoxsa həqiqi.

Və nəticədə qərara gəldi: profil saxtadır, kimse "layk" tutmaq üçün belə bir hesab açıb.

Yaman qəzəbləndi qız. Vaqif Səmədoğlunun inboxuna yazdı.

Yazışmaya diqqət:

- Ey! Sən kimsən?

- Qızım, başa düşmədim.

- Sən özünü Vaqif Səmədoğlu hesab edirsən? Yalansa...

- Qızım, vallah Vaqif Səmədoğluyam...

- Yalan danışma. Sən kim, Vaqif Səmədoğlu kim. Utanmaz!

Və dərhal blok...

Aradan siz deyən bir, mən deyim iki ay keçdi, təsadüfə bax ki Vaqif Səmədoğ-

siydi. Mən qabaqcadan içmişdim, başım dumanlıydı. Ora da içkili gəlmişdim. Əyri-üyrü yerləşmə Vaqif Səmədoğlunun hüzuruna çıxıb gülümsəndim. Və onun siqarına tərəf əyilib bir gilə götürmək istədim.

Mənə nə desə yaxşıdır? Quruyub qaldım. Sakit səslə dedi:

- Bunu çəkmək üçün nə yazmısan?

Vaqif müəllimin bu atmacasını sinirdim, amma içimdə bir xal qaldı. Başqa bir görüşdə onunla zarafatlaşmaq istədim. Dedi ki, hər dəfə Vaqif Səmədoğlu məni sancırdı, mən də bundan əsəbiləşib növbəti qarşılaşmada yumor silahımı işə salırdım.

İndi diqqət dialoqa:

- Vaqif müəllim, "Bəxt üzüyü" filmi, sizcə, çox mənasız film deyil?

- bu mənim atmacam.

- Filmdə də... Çəkiblər. - təmkinlidir hələ.

- Siz yazmısınız axı. - daha bir zərbə endirməkdəyəm.

- Əşşi, yazmışam da... - açması: "yaxanı məndən çək".

Və dialoqumuzun kulminasiya nöqtəsi:

si:

- Vaqif müəllim, Moşu Səməd Vurğun deyil ki?

Eynəyinin arxasından gözləri bərəldi.

Amma özünü ələ vermədi:

- Dedəmi qatma... - şəhadət barmağını yuxarı qaldırdı və bununla da söhbətə xətm verildi.

O gün çox peşman olmuşdum. Zəng edib üzrxahlıq da etmişdim. Demişdim: "Vağif müəllim, sərxoş idim, siz allah bağışlayın". Vaqif Səmədoğlunun cavabı: "Problem deyil, Ayxan bala. Onsuz bunu sənnən gözəliydirdim. Narahat olma".

Bir gənc yazar bu qədər nakouta necə dözüb, bilmirəm.

Gələk, Vaqif müəllimin növbəti sancmasına...

Deməli, təqdimatların birində Vaqif Səmədoğluylla bir gözəl xanımın ayağına şirin-şirin söhbət etdiyini gördüm. Vaqif müəllimi gördüyümə sevindim, tez yaxınlaşıb salamladım. Təzəcə ağzımı açmışdım ki, şair sözümü yarıda kəsdi:

- Ayxan bala, ömrümə az qalıb. İcazə ver, son günlərimi gözəl xanımların əhatəsində keçirəm.

Deyənlər: "Ayxan bala, bu sənə lazımdır idi?"

Uzun illərdən sonra, Vaqif Səmədoğlu bu dünyadan köçəndə qızı ilə müsahibə ələmişdim. Qızı deyirdi ki, xərcəng olduğunu biləndə mənə zəng ələmişdi.

Yenə də yumoru öz işini görmüşdü:

"Qızım, gələndə pivə al. Xərcəng mənə var".

75 yaşı tamam olanda Seyran Səxavət zəng edib ona. Deyib:

- Vaqif, yubileyindi, uşaqları da yığ başına, bunu yaxşıca yuyaq.

Vaqif Səmədoğlunun cavabına baxın:

- Seyran, inşallah, bu yaxınlarda yığıb mənim özümü yuyarsınız, sonra da əhsan veriləndə babat yeyib-icərsiniz.

O, xəstəliyi və ölümü ilə həmişə zarafatlaşdı. Eynən mənimlə zarafatlaşdığı kimi. Ölümünə az qalmış demişdi: "Hamınızı dəfnimə gözəliyəm".

Bu bir az tükürpədi zarafatı idi...

Mən Vaqif Səmədoğlunu həmişə beləcə də xatırlayacağam. Yumor atının tərkində bizə gülümsəyən doğma simasıyla...